

falsificării, plastografiei, trădării, care sunt promovate cu atâta impertinență și delicvență în diverse programe educative, cărți și emisiuni de televiziune.

Iar cei care vor spune «nu», vor avea puteri nebănuite, puteri care vor fi peste măsura propriilor lor puteri. Prin ei vor grăi cei trecuți din această viață și toți copiii însetați ai acestei lumi. Ceea ce există aici, pe pământ, aparține tuturor, reprezintă o moștenire comună.

Adevărul S-a întrupat din Preacurata și pururea Fecioara Maria, a murit și a înviat, înviind împreună cu El întreaga lume și înființând Biserica ca trup al Său. Harul sfințește întreaga existență a omului, iar Biserica botează tot omul în

adâncurile nepătrunse ale tainei vieții Tatălui, Fiului și Sfântului Duh și sfințește toate simțurile. Acest Har a intrat până în măduva oaselor poporului nostru credincios, ne pătrunde viața, întretesându-se cu elementele materiei...

Întregul trup spiritual al vieții noastre emite mesaje către toți, până la capătul lumii. Suntem datori față de toți, mai ales față de cei care ne-au născut după trup și după duh și ne-au lăsat o bogată moștenire. Și nu putem să coborâm drapelul, să micșorăm datoria sau să ne odihnim în alt loc, într-un alt mod, decât numai pe crucea jertfei.

Sursa: Το Άγιον Όρος και η Παιδεία του Γένους μας (Sfântul Munte și Educația Neamului nostru)

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti: 26 februarie**
17:30 – Sfântul Maslu
19:30 – Cateheză
- **Sâmbătă: 02 martie**
17:30 – Vecernie
- **Duminică: 03 martie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie:
Pilda Fiului Risipitor și Sfinții Mucenici Eutropiu, Cleonic și Vasilisc

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Nr.14 / 24 februarie 2013

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

ARHIMANDRIT VASILIOS GONDIKAKIS

BISERICA NU ESTE CEEA CE CREDEM NOI CĂ ESTE

Biserica nu este ceea ce credem noi că este. Ne-au luat ca pe niște prunci de la sânul mamei noastre, Biserica Ortodoxă și ne-au învățat alte lucruri; ne-au dat să bem lapte la cutie; ne-au tăiat din rădăcină, ne-au înstrăinat de Tradiție; ne-au îndepărtat de casa noastră, ne-au făcut străini în țara noastră; au fost puși să ne dezvețe limba noastră maternă, limba Ortodoxiei.

Cine? Toți cei care au vrut să ne salveze cu forța: iluminatii, umaniștii, propagandiștii... până în zilele noastre. Împreună cu ei, și cei care au considerat că luminile lor sunt lumini, iar cultura lor înseamnă progres. Și astfel, orbecăind în întuneric, fără să avem discernământ duhovnicesc, am luat orice de la ei: în domeniul artei, dreptului, arhitecturii, muzicii, în ceea ce privește organizarea vieții, considerând produsele lor superioare, mai bune, mai civilizate. Iar acum ne chinuim. Organismul nostru elimină unul câte unul organele străine transplantate. Dar neîncetat, ni se transplantează cu forța alte organe, pe care, la fel, organismul nostru le elimină, fapt care arată caracterul profund al poporului nostru.

Biserica nu este ceea ce credem noi că este; nu este cea în care lovim, cea pe care am fost puși s-o distrugem. Ortodoxia nu are nici o legătură cu «Medievalismul», cu «Misticismul», cu «Clericalismul», cu «Scolasticismul»,

despre care auzim. Mulți oameni de știință, școliți în Vest, cred că atât în Apus, cât și în Răsărit, toți termenii au același conținut și încearcă să ne vindece de boli pe care de fapt nu le avem. Dar în loc să ne vindece, mai mult ne îmbolnăvesc cu terapiile lor și ne complică viața cu soluțiile lor.

Totul constă în a încerca să cunoaștem Biserica Ortodoxă, pe care din păcate o ignorăm. Să-i cunoaștem inima unică, nepătată, nestrucată și preacurată, care constituie însăși esența noastră profundă și adevărată; cu ea avem o relație mai strânsă decât credem și o cunoaștem în profunzime, fără să ne dăm seama, dar o negăm în mod inconștient pentru că nu-i cunoaștem adevărul, caracterul divino-uman, slava smereniei sale.

Cel mai de preț lucru pe care îl caută cei care năzuiesc spre adevăr se află aici. Nu doar o parte, un segment, sau ceva imaginar, ci întregul adevăr se află aici. Aceasta (Biserica) este potrivită pentru copiii mici, pentru bătrânele simple, dar și pentru cei mai sofisticati și îndrăzneți, care vor să-L vadă pe Dumnezeu nu cât pot ei, ci așa cum este El într-adevăr.

Există o Teologie care ajunge până la apofază, la negare, care nu merge mai departe, adică acolo unde omul nu poate răzbate. Există un har necreat, nevăzut, de nepătruns, care vine înspre om, coboară în creație, înnoind și îndumnezeind neamul omenesc.

Teologia nu este scolasticism, iar viața duhovnicească nu este puritanism. Cunoscând Ortodoxia în esența ei, dobândim echilibrul; îi vedem pe toți în spiritul dragostei; vrem – cu harul lui

Dumnezeu – să-i ajutăm pe toți și să fim ajutați de toți. A fi ortodox, nu înseamnă să te închizi undeva, ci să te înalți spre ceva. Înseamnă să ajungi la înălțimea crucii dragostei.

Dacă Teologia Bisericii noastre ar fi ceea ce crede lumea că este, ceea ce au fost învățați în Universități, sau dacă evlavia ei ar consta în pietismul steril împrumutat din afară, vă mărturisesc că nu aș fi avut să vă spun nimic (nu am fi avut nici o nădejde și probabil, nici o responsabilitate). Însă am ce să vă spun; pot să vă spun un cuvânt mângâietor și totodată dur: poziția noastră este privilegiată și în același timp periculoasă. Ea a fost stabilită de către cei care ne-au născut și nu putem să facem orice ne trece prin cap. Nu putem noi, ortodocșii, să ne purtăm precum niște copii sau, mai grav, să fim lipsiți de cuviință, bazându-ne pe tot soiul de justificări. Dacă cei care au trăit înaintea noastră și au fost îngropați în acest pământ și-ar fi făcut de cap și ar fi improvizat, atunci și noi am fi putut continua modul lor de viață. Însă dacă aceștia au trăit altfel, dacă au hotărât să moară ca să poată trăi, dacă modul lor de viață s-a rezumat în a muri ca să se nască altceva, dacă întreaga lor creație, viață morală, rațiune, comportare, lucrare, formă, atât cea văzută cât și cea nevăzută, a fost consfințită cu moartea lor, cu jertfa tuturor, ca să dea naștere la ceva mai bun, ceva de o altă natură, de altă consistență, ceva pentru ceilalți, pentru noi – generația următoare, atunci nu ne este permis să improvizăm, să facem experimente, să ne jucăm cu cele care nu sunt de joacă.

Dacă n-ar fi construit Sfânta Sofia așa cum au construit-o, încât să încapă în ea tot omul și toată lumea; dacă n-ar fi creat Sfântul Munte așa cum l-au creat, astfel încât în el să se mântuiască tot omul și să se înfrățească popoarele; dacă Sfântul Grigorie Palama nu ar fi teologhisit așa cum a teologhisit, însumând întreaga viață și experiență a Ortodoxiei și potolind setea omului chinuit de astăzi; dacă nu s-ar fi nevoit, dacă nu ar fi plâns, dacă nu s-ar fi rugat, dacă nu ar fi răbdat, dacă nu s-ar fi jertfit atâția necunoscuți prin munți, prin insule sau prin orașe; dacă n-ar fi transpus în cântece, în viață și în ethosul lor această omenie sfâșietoare; dacă n-am fi avut strămoși un Sfânt Kosmás sau un Makriánnis; dacă nu aveam toate acestea în sângele nostru, atunci am fi putut face orice ne-ar fi trecut prin cap.

Însă lucrurile nu stau așa, și trăim într-un loc și într-un timp sacru. Așadar, nu putem fi superficiali, fiindcă nu ne aparținem nouă înșine, ci aparținem celor care ne-au născut și întregii lumi. Am fost înzestrați cu o moștenire spirituală. Nu ne salvează nici o scuză. Dacă vom scoate din școli toate valorile noastre: greaca veche, greaca nouă, cele sfinte și cele cuvioase, nu vom putea să ne justificăm sau să ne dispunem în fața nimănui și nici să uităm de datoria noastră. Nu putem să ne dispunem prin nici un motiv și va trebui să dăm seama pentru toate celor dinaintea noastră și celor care vor urma după noi. Falsele noastre fițe ne vor fi zvărlite înapoi, drept în față, pentru că la un moment dat se vor trezi cei mici și vor spune «nu» minciunii, superficialității,